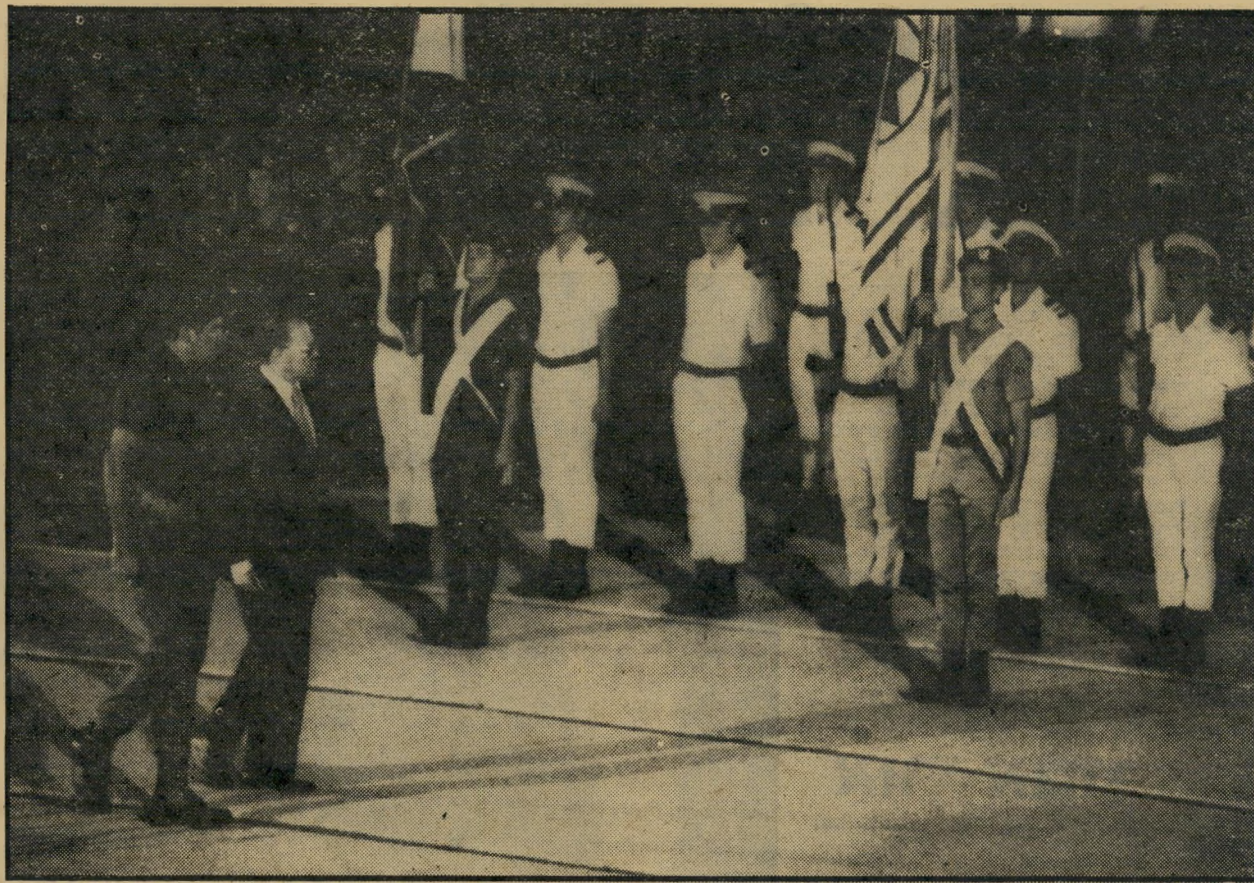

הקרב, אך ההמונים והאישים לא התייצבו לתפקידיהם

בלי תותחים

ביקש ראש-הממשלה מנחם בגין כאשר הובא לידיעתו תיכנון קבלת הפנים בארץ. קל היה למלא את בקשתו של בגין, משום שמילא לא התכוונו לכבד אותו במטח תותחים. אין זה נהוג לכבד בירי תותחים מנהיג או ראש מדינה החוזר לארצו, אלא רק אורחים זרים. הנהוג של ירי התותחים נולד בזמנים עברו, כאשר אונייה

היתה מתקרבת לנמל ויורה בתותחיה, להפגין שהיא מרוקנת אותם וכוונתה לשלום. מאותה סיבה בדיוק היו יורים אף תותחי הנמל. מאז נהוג לקבל מנהיג-מדינה זרה בירי תותחים, כדי להוכיח כוונת שלום, אולם בשום מקום לא אירע שיקבלו מנהיג מקומי בירי תותחים. בתמונה נראה בגין כשהוא עובר על פני מיסדר-כבוד של חיילים מכל החילות, כשמלווה אותו קצין צה"ל.

נאם אף הוא בטכס, יותר ממארגני הטכס עצמם. התברר כי השייך, שליווה את בגין במסעו לארצות-הברית, היה משוכנע ש-תינתן לו האפשרות לנאום בושינגטון. כאשר לא ניתן לו הדבר, שמר את הנאום לביקור בניו-יורק. אולם גם בניו-יורק לא נאם. כמטוס, בדרך חזרה הביתה, הפציר חלבי בראש-הממשלה שיתן לו לנאום, בגין הורה לשלישו הצבאי, תת-אלוף אפרים ("פרויקה") פורן, לצרף את השייך לרשימת הנואמים-מברכים.

הנחה את הטכס קריין התנ"ך, הפלמ"ח וההללויות, עמיקם גורביץ. ההופעה האמנריתית היתה של תזמורת צה"ל, בניצוחו של יצחק גראציאני, ושל אחת הנגנות, ששרה את שיר האירוויזיון, הללויה, בניב רומני. בתו של גראציאני, קוקי, שישיבה בקהילה-המוזמנים, לא התאפקה למשמע ה-

ביוזין ואמרה, אולי בהתנצלות: "זה לא אבא שלי החליט מה יהיה בתוכנית". תלמידי בית-הספר אליאנס בתל-אביב, שהרכיבו את המקהלה, השתעממו לאחר שסיימו את שירתם והחלו לריב ביניהם, מול בימת-האורחים.

שתי האטרקציות הגדולות נשמרו לסוף הפרחת היונים, שרבות מהן לא היו צהורות והזיקוקין. היונים סבלו מן השלום, הסתנזורו מהתאורה וסירבו לפרוח באוויר. רבות מהן נשארו מוטלות על הריצפה. זה לא עניין כלל את מי שהביא אותן. בעל-הגנות לחיות-בית דאג רק כי על ארגוני היונים יופיע שם החנות שלו, באותיות גדולות. הוא זכה בפירסומת-חינם ועשה היסטוריה.

הקהל המתין לסוכריה האחרונה — זיקור קין דייגור. הובטח כי הזיקוקין יצירו

בשמי ירושלים את המילים "שלום" ו-"סאלאם". אחר כך התברר, כי הכוונה היתה לכתובת-אש צופית משוכללת. אבל היו גם כמה זיקוקין, שנורו לאוויר, וכל שעשו היה להבהיל עוד יותר את היונים המסכנות.

כוסית ביד

ועוגה בפה

שנגמר הטכס הודיע הכרוז, כי כל הקהל מוזמן להיכנס למישכן הכנסת ולברך את ראש-הממשלה אישית. זה היה יותר מדי בשביל עליוה בגין, שהיתה עייפה מהטיסה הארוכה. מכונית ראש-הממשלה לקחה אותה לביתה, ואילו לצידו של בגין, בתוך המישכן, התייצבה בתו, חסיה. במישך

לונדון היונים

כמה מבאי הטכס והקוקטייל שלי-אחריו הצליחו ללכוד כמה יונים מיוני-השלום, שהופרזו לכבוד בגין, אך היו בהלם ונשארו לרבוץ על הקרקע. בתמונה מימין נראה שר-השיכון, דויד לוי, שהסתובב

במשך כל הערב כשלידו אשתו ובידיו יונה. "יש לי שובב בבית, אני אשים אותה בשובב שלי", הסביר לוי. בתמונה משמאל נראית מזכירתו של ח"כ אסף יגור, רינה צבר, ליד הבוס שלה. רינה לכדה שתי יונים והחזיקה אותן במעילה. היא הבטיחה לבשל אותן.

נור אידן חלבי

פחת בגין היתה חלוקת עבודה. חסיה לידו במישכן הכנסת ואחותה, לאה, ממתינה לו בנמל-התעופה בן-גוריון.

בתחילה רצו הכל כדי למצוא משקה או לנגוס אחת מעוגות השלום, הפעם מעשה ידיו של השף של הילטון. אחר כך עברו, כשכוסית ביד ועוגה בפה, ללחוץ את ידו של ראש-הממשלה. בגין היה עייף ולא הבחין מי הוא מי. את מי חיבק ולמי נשק. מרבית הקרואים היו פקידים בדרגות נמוכות ומזכירות צעירות. אלה מצאו הזדמנות כדי לעבור פעמיים ושלוש על פניו של בגין — ללחוץ את ידו ואולי "להצטלם לעיתון".

כעבור חצי שעה התרוקן האולם. הכל היו עייפים. עוד טכס בשרשרת טכסי-השלום הסתיים. בגין נותר בין האחרונים ורק אז פנה לביתו. המלצרים החלו לפנות, והמנקים לטאטא — עד למסיבה הבאה.